

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
ГР. МОНТАНА
АДМ. Д. № 124/2017 г.
03.07.2017 г.

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ
НА ОБЩИНСКИ СЪВЕТ
ГР. ВЪЛЧЕДРЪМ

ОБЩИНСКИ СЪВЕТ-ВЪЛЧЕДРЪ
Рх. № 124-01-03-19
06.07.2017

Приложено изпращаме Ви решение № 242 от 12.06.2017 г. по Адм. д. № 124/2017 г. по описа на Административен съд Монтана, влязло в законна сила на 30.06.2017 г.

УКАЗВАМЕ Ви, че дължите изпълнение на процедурата по реда на чл. 194 от АПК.

Приложение: Съгласно текста.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

СЕКРЕТАР:

РЕШЕНИЕ

№ 224/11.06.2017 г., гр.Монтана

В името на народа

Административен съд - Монтана, в съдебно заседание на двадесет и шести май две хиляди и седемнадесета година, в състав :

Председател: Огнян Евгениев

Членове: Мария Ницова

Рени Цветанова

при секретар Александрова и с участието на прокурора Александрова
разглежда докладваното от съдия Ницова адм.д.№ 124/2017 г. по описа на
Административен съд Монтана

Производството е по протест на прокурор при Окръжна прокуратура Монтана, с който се оспорват разпоредби от подзаконов нормативен акт на Общински съвет Вълчедръм, с правно основание чл.186, ал.2 във вр. с чл.185 във вр.с чл.16, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.145, ал.6 от Закона за съдебната власт/ЗСВ/.

Прокурорът при Окръжна прокуратура Монтана с протеста, инициирал настоящето дело, оспорва разпоредби от подзаконов нормативен акт на Общински съвет Вълчедръм, а именно чл.4, ал.1, т.4 и т.5; чл.39а, ал.5, т.6; чл.47 и чл.48 от Наредба № 9 за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Вълчедръм, приета с решение № 224 от протокол № 39 от 27.02.2003г., изм. и доп. с решение № 18 от протокол № 3 от 19.12.2003г., с решение № 52 от протокол № 7 от 16.04.2004г., с решение № 87 от протокол № 13 от 28.10.2004г., с решение № 169 от протокол № 26 от 18.11.2005г., с решение № 182 от протокол № 28 от 30.01.2006г., с решение № 244 от протокол № 34 от 29.11.2006г., с решение № 260 от протокол № 36 от 26.01.2007г., с решение № 315 от протокол № 42 от 13.07.2007г., с решение № 13 от протокол № 3 от 18.12.2008г., с решение № 38 от протокол № 6 от 29.02.2008г., с решение № 164 от протокол № 21 от 27.03.2009г., с решение № 263 от протокол № 36 от 18.06.2010г., с решение № 321 от протокол № 44 от 31.01.2011г., с решение № 11 от протокол № 4 от 16.12.2011г., с решение № 138 от протокол № 20 от 14.12.2012г., с решение № 151 от протокол № 22 от 22.02.2013г., с решение № 187а от протокол № 26 от 23.05.2013г., с решение № 294 от протокол № 38 от 04.04.2014г., с решение № 407 от протокол № 50 от 27.03.2015г., с решение № 442 от протокол № 54 от 26.06.2015г., с решение № 32 от протокол № 5 от 29.01.2016г., с решение № 47 от протокол № 7 от 25.03.2016г., с решение № 143 от протокол № 16 от 28.10.2016г. на ОбС Вълчедръм.

В протеста се твърди, че разпоредбите на чл.4, ал.1, т.4 и т.5; чл.39а, ал.5, т.6; чл.47 и чл.48 от Наредба № 9 на Общински съвет Вълчедръм за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на община, несъответстват на нормативен акт от по-висока степен, а именно на чл.8, ал.1 от ЗМДТ; чл.175, ал.2, т.6 от ЗВД, чл.127, ал.1 и чл.128, ал.1 от ЗМДТ, поради което на основание чл.185, ал.2 предложение второ във връзка с ал.1, чл.186, ал.2 във връзка с чл.16, ал.1, т.1 предложение първо от АПК и чл.145, ал.6, изречение първо от ЗСВ, поради което се прави искане за тяхната отмяна. Претендира направените по делото разноски.

ВЯРНО С
ОРИГИНАЛ

За ответника – Общински съвет гр. Вълчедръм, редовно призван, чрез председателя, не изпраща процесуален представител и не изразява становище

Окръжна Прокуратура Монтана, чрез представителя в съдебно заседание, поддържа, че протестът е основателен, респективно, че оспорените разпоредби от Наредбата страдат от порок – противоречие с материалноправни норми и като такива са незаконосъобразни, като навежда доводи и съображения, съгласно изложените в протеста, при което предлага същите да бъдат отменени, като противоречащи на нормативен акт от по-висока степен. Претендира направените в производството разноски.

Протестът на прокурор при Окръжна прокуратура Монтана за оспорване на разпоредби от подзаконовия нормативен акт от местно значение, е подаден съгласно разпоредбата на чл.186, ал.2 във връзка с чл.185, ал.2, предл. 2 от АПК от орган, който е оправомощен за упражнени това процесуално право без ограничение във времето, съгласно разпоредбата на чл.187, ал.1 от АПК, поради което е допустим за разглеждане.

Административен съд - Монтана, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

С решение № 224, взето на заседание, проведено на 27.02.2003 г. по протокол № 39, Общински съвет Вълчедръм, след обсъждане приема Наредба № 9 за определяне и администриране на местните такси и цени на услугите на територията на Община Вълчедръм. Наредбата е приета с изискуемото по закон мнозинство – от общ брой общински съветници – 17, на заседанието са присъствали 14, от които гласували са – “за” - 13, “против” – 0 и “въздържали се” – 1. С решение № 38, взето на заседание, проведено на 29.02.2008 г. по протокол № 6, Общински съвет Вълчедръм, след обсъждане приема изменения и допълнения на Наредба № 9 за определяне и администриране на местните такси и цени на услугите на територията на Община Вълчедръм, вкл. чл.39 а, раздел VII „ Такса за притежаване на куче“ , прието с изискуемото по закон мнозинство – от общ брой общински съветници – 17, на заседанието са присъствали 14, от които гласували са – “за” - 14, “против” – 0 и “въздържали се” – 0..

Въз основа на тази фактическа обстановка, от правна страна съдът прави следните изводи:

Предмет на оспорване е текстът на действащата разпоредба на чл. 4, ал. 1, т.4 и т.5 от Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Вълчедръм /Наредбата/, която гласи: “Размерът на местните такси и цени на услуги се определя при спазване на следните принципи: 4. Ефективно разпределение на общински ресурси чрез определяне на такси и цени на услуги; 5. Насърчаване на частни сектор в предоставянето на регламентирани в Наредбата услуги.” Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗМДТ „Общинският съвет определя размера на таксите при спазване на следните принципи:

1. възстановяване на пълните разходи на общината по предоставяне на услугата;
2. създаване на условия за разширяване на предлаганите услуги и повишаване на тяхното качество;
3. постигане на по-голяма справедливост при определяне и заплащане на местните такси.

Общинските съвети като органи на местното самоуправление на територията на съответната община решават самостоятелно въпросите от местно значение, които законът е предоставил в тяхната компетентност. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1

ВАРНО С
ОРИГИНАЛ

от ЗМДТ Общинският съвет определя самостоятелно размера на таксите, но само при спазване на посочените по-горе принципи, които са уредени с нормативен акт от по-горна степен. При анализ на оспорената разпоредба на чл. 4, ал. 1, т.4 и т.5 от Наредбата и тази на чл. 8, ал. 1 от ЗМДТ съдът констатира, че е налице противоречие между двата текста: разпоредбите на подзаконовия нормативен акт недопустимо разширяват кръга на принципите, които законът определя да бъдат спазени при определяне на размера на местните такси и цени на услуги в общината. Съгласно чл. 76, ал. 3 от АПК, общинските съвети издават нормативни актове, с които уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен обществени отношения с местно значение. Разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от АПК предвижда, че нормативните административни актове се издават по прилагане на закон или подзаконов нормативен акт от по-висока степен. Нормите на чл. 75, ал. 2 и чл. 76, ал. 1 и ал. 2 от АПК са идентични с тези на чл. 2, чл. 3, ал. 1, чл. 7, ал. 2 и чл. 8 от ЗНА, като прогласяват забраната да се уреждат с наредба обществени отношения, уредени вече с нормативен акт от по-висока степен. Законът е нормативният акт, който урежда първично или въз основа на Конституцията, обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, според предмета или субектите в един или няколко института на правото или техни подразделения. За уреждане на другите отношения по тази материя законът може да предвиди да се издаде подзаконов акт. Наредбата като нормативен акт се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен. Следователно както ЗМДТ, така и ЗНА и ЗМСМА не допускат с подзаконов нормативен акт на общински съвет да се дописват и други принципи, определящи размера на местните такси и цени на услуги, освен изрично посочените в закона. Нормата следва да се прилага само съобразно изричното и съдържание и без да се тълкува разширително и в противоречие с принципа за законност по чл. 4 АПК и принципът на правовата държава - чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Предвид изложеното, настоящият състав приема, че оспорените текстове на чл. 4, ал. 1, т. 4 и т.5 от Наредбата са материално незаконосъобразни, поради противоречие с норми от по-висок ранг, поради което ще следва да бъдат отменени на основание чл. 146, т. 4, вр. чл. 196 от АПК.

Предмет на оспорване е и текстът на раздел VII, чл.39а, ал.5, т.6 от Наредбата „Освобождават се от такса собствениците на кучета по чл.175, ал.2 от Закона за ветеринарномедицинската дейност, а именно : т.6 ловни кучета..“ В чл.175, ал.1 от ЗВД е въведено задължение за заплащане на ежегодна такса от собствениците на кучета. В ал.2 на същата разпоредба изчерпателно са изброени случаите, при които те са освободени от заплащане на таксата, а именно, когато кучета са: на инвалиди и служебни кучета в организациите на бюджетна издръжка; когато са използвани за опитни цели и от Българския червен кръст; за кастрирани кучета и за кучета, които придружават или охраняват селскостопански животни, които се отглеждат в регистриран животновъден обект. С разпоредбата на чл.39а, ал.1 от общинската наредба собствениците на кучета се задължават да заплащат годишна такса в размер на 5/пет/лева. В ал.5 са посочени изключенията, при които таксата не се заплаща. Съгласно т.6 на посочения текст от налога са освободени собствениците на ловни кучета. При съпоставка със чл.175, ал.2 от ЗВД е видно, че законодателят не е включил сред лицата, освободени от такса, тези притежаващи ловни кучета. Следователно е налице несъответствие на чл.39а, ал.5, т.6 от местната наредба с текст от по-висока степен, което е недопустимо, съгласно правилата, въведени в чл.76, ал.3 от АПК и чл.8 от ЗНА.

Предмет на оспорване са и два текста по чл.47 и чл.48 от Административнонаказателни разпоредби от Наредбата. Наредбата е приета на

ВАРНО С
ОРИГИНАЛ

основание чл. 9 от ЗМДТ, който се явява специален по отношение на подзаконовия нормативен акт, според който Общинският съвет приема наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги. Член 9 от ЗМДТ предоставя, но и ограничава правомощията на общинския съвет да приема наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги. Правомощията по определяне и администриране на местни такси и цени на услуги не включват и правомощия по приемане на наредба, в която да се определят санкции за неизпълнение на задължения във връзка с данъци и такси. Тоест, стои въпросът относно правомощието на общинския съвет да приеме текст на наредбата с това съдържание на основание чл. 9 ЗМДТ. Оспорените текстове е в глава IV-та на Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Община Вълчедръм с наименование „Административнонаказателни разпоредби“.

Безспорно общинският съвет като орган на местно самоуправление, е компетентен да приема норми за поведение, задължителни за физическите и юридическите лица на територията на съответната община, по въпроси, които не са от изключителната компетентност на други органи, но само в сферите, очертани в разпоредбите на чл. 17, ал. 1 от ЗМСМА. Европейската харта за местно самоуправление /ратифицирана със закон, приет от 37-о НС на 17.03.1995г./ в чл. 3, т. 1 дава дефиниция на понятието „местно самоуправление“ и като такова се разбира правото и реалната възможност за местните общности да регулират и да управляват в рамките на закона, на тяхната отговорност и в интерес на тяхното население, съществена част от обществените дела. Законът за местното самоуправление и местната администрация в чл. 17 определя именно тези рамки на закона, в които може да се осъществява местното самоуправление. В компетентност на местното самоуправление са всички въпроси от местно значение, които законът е предоставил в тяхна компетентност в сферата на: 1. общинското имущество, общинските предприятия, общинските финанси, данъци и такси, общинската администрация; 2. устройството и развитието на територията на общината и на населените места в нея; 3. образованието; 4. здравеопазването; 5. културата; 6. благоустрояването и комуналните дейности; 7. социалните услуги; 8. опазването на околната среда и рационалното използване на природните ресурси; 9. поддържането и опазването на културни, исторически и архитектурни паметници; 10. развитието на спорта, отдиха и туризма.

В чл.47 от Наредбата са уредени административните санкции, които се налагат за неплатени такси, а именно глоба до 500лв. Санкции за административни нарушения се съдържат в нормата на чл.127, ал.1 от ЗМДТ, съгласно която „виновните лица се налага глоба в размер от 20 до 200 лв., а на юридическите лица и едноличните търговци - имуществена санкция в размер от 100 до 500 лв.“ При съпоставка между санкционните норми в закона и в наредбата се установява, че втората излиза извън законовата рамка, като максималният размер е по-висок от законоустановения. Наред с това местната наредба не регламентира санкции за юридическите лица и едноличните търговци. Следователно разпоредбата на чл.47 от Наредбата противоречи на нормативен акт от по-висока степен, поради което е незаконосъобразна.

Конституционният съд в свое решение № 6/29.09.2009 г. по к.д. № 7/2009 г. сочи, че параметрите на местното самоуправление задължително се основават на законова уредба, която следва да е в съответствие с международните договори и чл. 3 от Европейската харта за местно самоуправление, като същността на местното самоуправление е правото и реалната възможност местните общности да регулират и управляват в рамките на закона. Оттук се поставя въпроса дали материята, уреждаща налагане на наказания във връзка с данъци и такси е един от елементите, представляващи съществена част от обществените дела на местното самоуправление и

ВЯРНО
ОРИГИНАЛ
Симеон

в коя сфера на компетентност попада. Съгласно чл. 4 от Европейската харта за местно самоуправление, основните правомощия на органите на местно самоуправление се определят от Конституцията или от закона. Независимо от това, тази разпоредба не е пречка за предоставянето на органите на местно самоуправление на правомощия за специфични цели в съответствие със закона. Органите на местно самоуправление разполагат в рамките на закона с пълна свобода да поемат инициатива по всеки въпрос, който не е изключен от тяхната компетентност или предоставен на друга власт. Съгласно чл. 4, т. 4 от тази харта, правомощията, поверени на органите на местно самоуправление, поначало трябва да са пълни и неограничени. Оттук съдът прави извод, че обхватът на правомощията на общинския съвет като орган на местно самоуправление трябва да бъде максимално широк. В случая обаче, дори и да се наложи извод за наличие на законово определено широко правомощие на общинския съвет да уреди чрез приемане на наредба правоотношения свързани с определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги, то в рамките на тези правоотношения категорично не се поставят и правоотношенията, свързани с налагане на наказания за извършени нарушения във връзка с местните данъци и такси. Тези правоотношения са регламентирани с разпоредбите на чл. 123 и сл. от ЗМДТ, като съгласно чл. 128, ал. 1 от същия закон е определено, че актовете за установяване на нарушенията се съставят от служителите на общинската администрация, а наказателните постановления се издават от кмета на общината или от упълномощени от него длъжностни лица. Предвид което следва да се посочи, че текстът на чл. 48 от Наредбата противоречи на чл. 128 от ЗМДТ, в който се съдържа законово предвидената възможност наказателните постановления за нарушения по този закон да се издават от кмета на общината или от упълномощени от него длъжностни лица. Текстът на чл. 48 от Наредбата възпроизвежда текста на чл. 128, ал. 1 от ЗМДТ, като поставя ограничение по отношение на предоставената възможност на кмета на общината да делегира правомощията си предоставени му от закона на упълномощени от него лица.

Предвид на гореизложеното, съдът намира, че оспорените текстове на глава четвърта – Административнонаказателни разпоредби от Наредбата следва да бъдат отменени.

С оглед изхода на делото и своевременно направеното искане от ОП ще следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 20 лева.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 193, ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ чл. 4, ал. 1, т. 4 и т. 5; чл. 39а, ал. 5, т. 6; чл. 47 и чл. 48 от Наредба № 9 за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Вълчедръм.

ОСЪЖДА Община Вълчедръм да заплати на Окръжна прокуратура Монтана разноски по делото в размер на 20/двадесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

РЕШЕНИЕТО да се разгласи по реда на чл. 194 от АПК след влизането му в законна сила.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

